

at han er gaaet et Skridt i den rigtige Retning. Og det erkender jeg, at den højtærede Minister her er gaaet et Skridt i den rigtige Retning, naar han indfører Forpligtelse til en effektiv Udryddelse af Rotter i Frederiksberg Kommune, Søkbøstæder, Trafikhavne og lignende Steder, hvor man formener, Rotteplagen er større end andre Steder. Jeg erkender ogsaa som et Fremskridt det, som det ærede 2det tingvalgte Medlem beklagede som uheldigt, at en Kommune, som iværksætter en effektiv Rotteudryddelse, skal have Ret til at forlange det samme i en Nabokommune, naar det viser sig — og det maa jo være Forudsætningen fra Indenrigsministerens Side —, at der dør er om ikke et Arnested for Opdrætning af Rotter, saa dog Betingelser for en større Rottefrembringelse eller for Tilstedeværelse af en større Rottekoloni, eller hvad man nu vil kalde det. Jeg mener, at det er et Fremskridt, at denne Bestemmelse er indført i Lovforslaget, og skal paa dette Punkt paa det varmeste støtte den højtærede Minister.

Jeg erkender, at det ærede 2det tingvalgte Medlem ved en tidligere Lejlighed havde fat i den rigtige Ende, da han overfor den daværende Trafikminister omtalte Forholdene i Københavns Frihavn. Jeg tror ligesom det ærede Medlem, at Forholdene den Gang blev betydeligt forbedret, men der er sikkert kommet den samme Sløjhed derude nu, som der var den Gang, saa det vil sikkert vække Tilfredshed, at det ærede Medlem nu atter har nævnt Københavns Frihavn i Forbindelse med Rotteplagen. Jeg vil gerne til det ærede Medlems Nævnelser af Frihavnen føje et Par andre Navne, fordi det er nødvendigt, naar man skal have noget Udbytte af en Lov som denne, at komme de Arnesteder til Livs, hvor Frembringelsen er størst. Jeg skal da pege paa et Sted i Københavns Kommune, nemlig Forlystelsesstedet Tivoli, og et Sted i Nabokommunen, nemlig Zoologisk Have paa Frederiksberg. Det er Steder, der af mange Mennesker stemples som rene Udklækningssteder for Rotter, hvad ikke alene er en stor Plage og Gene for vedkommende Institutioner selv, men hvad der er en nok saa stor Plage og Gene for de omboende. Fra anden Side blev jeg for nogle Dage siden gjort opmærksom paa, at Rotterne havde Arnesteder i Lystanlæg og Parker, og at der fra disse ved Aften- og Natte-tid, naar der blev Ro i Gaderne, foregik en formelig Udvandring af Rotter til Naboejendommene. Jeg har i den Anledning

søgt en Forhandling med Inspektøren for Lysthaver og Anlæg, Haveinspektør Clemens Jensen, og jeg tror at kunne tiltræde Haveinspektørens Opfattelse, at dette ikke er rigtigt. Der er ingen Betingelser, i hvert Fald ikke nævneværdige Betingelser for Udklækning af Rotter i disse Lystanlæg og Parker — der har aarlig paa Budgettet staaet en vis Sum til Raadighed til Modarbejdelse af Rotteplagen —, men jeg tror, der er andre Institutioner, som ikke er saa heldigt stillede. Det ærede tingvalgte Medlem spurgte efter Justitsministeren. Dette Lovforslag, hvor lille det end kunde synes for mange, er alligevel af den Beskaaffenhed, at det snart berører de fleste af Ministrene. Jeg kunde ogsaa have ønsket, at den højtærede Forsvarsminister havde været til Stede; thi det er ikke helt ukendt, at de mange store Kaserne rundt omkring, ikke alene i Hovedstaden, men ogsaa i Provinserne, er Tilholdssteder for Rotter og Udklækningsanstalter, som ikke altid betragtes med den Opmærksomhed, de fortjener.

Det ærede 2det tingvalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) talte om Betingelserne for Tilstedeværelsen af Rotter; han sagde, at det bedste Middel mod Rotteplagen var Renlighed og Orden — det var bedre end nogen Lov. Deri har det ærede Medlem sikkert Ret. Vi ser ikke mindst i en stor By, at jo daarligere Bygningerne er, desto større er Rotteplagen. Derfor er Loven netop nødvendig for at skærpe Grundejernes, de interesseredes Opmærksomhed for Sagen og deres Iver for at faa Forholdene ændret til det bedre.

Hvad Københavns Kommune angaar, kan jeg, fordi jeg har undersøgt Spørgsmaalet, sige, at man har fra Kommunalbestyrelsens Side, baade i den Tid, i hvilken der har eksisteret Rottelove, og i de 6 Aar, i hvilken vi beklageligvis ingen Rottelov har haft, stadig gjort Jagt paa disse Skadedyr; man har en fast Mand — det er vel ingen Fornærmelse at kalde ham Rottejæger, vi har ganske vist et smukkere Udtryk i Kammerjæger, saaledes tror jeg, man populært kalder ham —, og denne Mand har til sin Raadighed de nødvendige Haandværkere til at raade Bod paa disse Forhold. Men jeg erkender, at Udryddelseskrigen ikke føres saa effektivt, naar der ingen Rottelov er, som naar der er en Rottelov; og derfor hilser jeg dette Lovforslag med Glæde. Jeg skal dog ikke skjule, at en obligatorisk Rottelov vilde have virket betydelig bedre. Naar man ser, hvorledes de to tidligere Rottelove har